

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ

Bài 3. VƯỢT QUA NỖ SỢ

Biến cố kinh hoàng chiều thứ Sáu đã làm cho nhóm Mười Hai phân tán mỗi người một phương, đến “ngày thứ nhất trong tuần” kế tiếp họ mới đột ngột xuất hiện, quy tụ bên nhau. Trong quãng thời gian vài ngày u ám đó, có mấy phụ nữ vẫn không rời mắt khỏi thi hài Chúa Giêsu. Theo một số truyền thống Tin Mừng thì các phụ nữ, đặc biệt chị Madalêna, là những người đầu tiên được gặp lại Chúa Giêsu đang sống (x. Mt 28,9-10; Ga 20,11-18), cho dù các truyền thống kerygma trước đó đã khẳng định Phêrô là người đầu tiên được nhìn thấy Đấng Phục sinh (x. 1Cr 15,3-8).

Trở lại diễn biến vài ngày trước, các Tin Mừng nhất lãm cho thấy là các phụ nữ đi ra mộ sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần chính là các phụ nữ đã ở lại bên cạnh Chúa Giêsu cho đến khi thi hài của Ngài được đặt vào trong một ngôi mộ. Trong khi đó cả bốn bài trần thuật đều im lặng về nhóm Mười Hai, không một ai có mặt lúc Ngài được mai táng. Ngược lại, các phụ nữ đã theo Chúa Giêsu trên hành trình rao giảng vẫn tiếp tục theo Ngài đến cùng. Họ chứng kiến Ngài chết trên thập giá. Họ theo dõi việc hạ xác, nhìn kỹ chỗ đặt thi thể Ngài lần cuối. Sau một ngày nghỉ lễ, họ ra mộ từ sáng sớm với ý định làm cho Chúa Giêsu những gì còn có thể làm mặc dù họ chưa biết lật tảng đá lấp mộ bằng cách nào, và chắc chắn họ không thể hình dung việc gặp Chúa Giêsu phục sinh.

Thân phận nữ giới thời nào cũng thua thiệt, thời xưa còn tệ hơn bây giờ. Nhiều nghiên cứu đã chỉ ra rằng trong xã hội Do thái thế kỷ I, lời chứng của phụ nữ không có giá trị pháp lý, và dĩ nhiên về mặt tâm lý họ cũng bị khinh thị. Dù các phụ nữ thực sự là những người đầu tiên phát hiện ngôi mộ trống và được gặp Đấng Phục sinh thì người ta cũng không tin lời họ. Các tông đồ là những người đã thấy sự tôn trọng của Chúa Giêsu dành cho các phụ nữ, thế mà họ vẫn có thái độ coi thường: “Nhưng trước mắt các tông đồ, các lời nói ấy có vẻ là lời nói sảng, và họ không tin các bà.” (Lc 24,11). Tuy nhiên, chính sự kỳ thị ấy có lẽ đã trở thành điều kiện thuận lợi cho các phụ nữ tiếp tục theo Chúa Giêsu. Nhà cầm quyền không quan tâm đến họ bởi họ không thể gây ra một sự đe dọa nào. Họ không được nêu tên trong danh sách môn đệ, không được Chúa Giêsu dạy dỗ riêng, không được giao cho sứ vụ gì. Tuy nhiên, các Tin Mừng cho thấy sự hiện diện của họ ở những thời điểm khó khăn, khi bên cạnh Chúa Giêsu không còn ai thân tín. Họ theo Chúa Giêsu chỉ vì yêu mến Ngài chứ không vì một chính kiến nào và cũng không mong đợi lợi lộc gì. Thế nên biến cố thập giá làm cho họ xót xa chứ không làm cho họ thất vọng.

Không phải nhóm phụ nữ ấy không biết sợ. Tác giả Maccô mô tả họ là những người nhát胆 (x. Mc 16,8). Thế nhưng “tình yêu mãnh liệt như sự chết” (Dc 8,6); nói cách khác, tình yêu mong muốn bất tử (Ratzinger). Dù chưa có kinh nghiệm gì về sự phục sinh thì tình yêu vẫn coi cái chết chỉ là giấc ngủ, hãy cứ lặng yên chờ đợi: “xin đừng lay vội, đừng đánh thức tình yêu, cho đến khi tình yêu ung thuận.” (Dc 2,7; 3,5; 8,3). Sống trên đời này, có lẽ bạn đã hơn một lần trải qua những ngày đen tối, phải lần mò trong nỗi sợ mênh mông. Người thương ta đâu mất hết rồi? Khi đó bạn sẽ cảm nhận sự hiện diện của người vắng mặt. Ta đâu tự mình bước vào cõi trần này. Tình yêu đã đưa ta đến đây thì lẽ nào để ta ở lại một mình!

Anna Trần Nguyệt

07.9.2024